

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **B. P.**, zast. obecnou zmocněnkyní Mgr. V. K. se sídlem, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.Box 78, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2016 č.j. CPR-4592-3/ČJ-2016-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým k jeho odvolání bylo rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-21513-15/ČJ-2016-000022 ze dne 18.1.2016 změněno ve výroku o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále zákon o pobytu cizinců), tak, že se změnila doba uložení správního vyhoštění z délky jednoho roku na dobu čtyř měsíců. V ostatním zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezměněno. Znamená to, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Došlo k porušení ust. § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil

stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti a nebylo proto vycházeno ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí nelze proto považovat za přesvědčivé. Správní orgán neprovedl potřebné důkazy ke zjištění stavu věci.

Žalobce uvedl, že pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Poslední platnost povoleného dlouhodobého pobytu byla stanovena od 14.2.2010 do 13.2.2012. Dne 30.1.2012 podal žalobce u příslušného správního orgánu žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za stejným účelem. Dne 29.8.2013 správní orgán řízení usnesením zastavil. Žalobce podal proti usnesení včasné odvolání. Komise pro rozhodování ve věcech cizinců dne 9.4.2015 toto prvostupňové rozhodnutí potvrdila, rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.11.2015. Dne 31.12.2015 podal žalobce k Městskému soudu v Praze správní žalobu proti tomuto rozhodnutí. Žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Správní orgán vydal žalobci výjezdní příkaz s platností do 15.1.2016. Žalobce v době platnosti výjezdního příkazu neodcestoval a zůstal na území ČR i po jeho platnosti. Dne 18.1.2016 se dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie. Žalobce za této situace považuje uložené správní vyhoštění za příliš přísné opatření. Žalobce považuje i sníženou dobu, na kterou mu bylo v odvolacím řízení žalovaným uloženo správní vyhoštění, za nepřiměřenou. Žalobce v této souvislosti odkázal i na stanoviska vyslovená v rozsudcích Nejvyššího správního soudu (dále NSS), zejména rozsudek ze dne 5.3.2013 č.j. 8 As 18/2012-45, v němž jsou uvedena kritéria vztahující se k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z nichž je třeba při rozhodování vycházet. Žalovaný se dle žalobce jednotlivými aspekty možného porušení práva dostatečně nezabýval. Žalobce rovněž odkázal na nálezy Ústavního soudu, nálezy sp. zn. 19/98 Sbírky nálezů a usnesení ÚS, svazek 13, a nálezy ÚS sp. zn. III. ÚS 150/99, v němž se Ústavní soud zabýval aplikací ústavního práva obecnými soudy. Žalobce z uvedených důvodů pak navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Vyjádřil se rovněž k jednotlivým žalobním námitkám. Pokud jde o žalobcův odkaz na rozsudek NSS č.j. 2 Tzn 60/97 ze dne 3.9.1997 týkajícího se trestu vyhoštění v souvislosti s páčáním trestné činnosti, jeví se žalovanému tento odkaz zcela neadekvátní. Jako nedůvodnou shledal rovněž námitku, v níž žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu č. 19/98. Uvedl, že právní úvahy, které jsou zde uvedeny, jsou zcela vytrženy z kontextu celé věci a týkají se zcela odlišných případů probíhajících na základě jiných okolností. Žalovaný odkázal na obsah rozhodnutí a má za to, že řádně odůvodnil i otázku tzv. „přepjatého formalismu“ vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v žalobcově případě. Uvedl, že je přesvědčen, že nedošlo v důsledku údajné svévole ani v důsledku případné chybné interpretace právních předpisů k dotčení jakéhokoli práva žalobce. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněného státem.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 75 ods.1 a 2 zákona č. 150/2000 Sb., soudní řád správní (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. oba účastníci.

Soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že žalobce pobýval na území ČR od roku 2004 a měl udělené dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání. Platnost tohoto povolení byla vždy prodloužována. Naposledy požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 30.1.2012. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta ke dni 11.11.2015. Následně pak byly žalobci vydávány výjezdní příkazy, poslední byl s platností od 19.12.2015 do 15.1.2016. Poté, co se žalobce 18.1.2016 dostavil na pracoviště Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, bylo zjištěno, že pobývá na území bez platného víza. Bylo s ním proto zahájeno řízení o správním vyhoštění. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, který byl tohoto dne se žalobcem sepsán, vyplývá, že si byl žalobce vědom své povinnosti vycestovat z území ČR. Pokud jde o jeho rodinné poměry, uvedl, že je ženatý, má dva syny, kteří žijí s jeho manželkou na Ukrajině v rodinném domě. V EU nemá žádného rodinného příslušníka, nežije s ním ve společné domácnosti. Uvedl, že není žádná překážka ani důvod k tomu, aby nemohl vycestovat do své vlasti. Uvedl rovněž, že má finanční prostředky na pobyt i vycestování.

Správní orgán I. stupně vydal dne 18.1.2016 (na rozhodnutí původně uvedeno datum 15.1.2016, které bylo opraveno usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 1.2.2016 č.j. KRPA-21513-21/ČJ-2016-000022 na správné datum 18.1.2016) rozhodnutí, jímž rozhodl o žalobcově správním vyhoštění na dobu jednoho roku. Bylo vycházeno z toho, že žalobce pobýval na území ČR bez platného víza ode dne 16.1.2016 do dne 18.1.2016.

K odvolání žalobce pak žalovaný v odvolacím řízení změnil výrok tohoto rozhodnutí tak, jak bylo již shora citováno. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný zabýval rozhodnými skutečnostmi a při posouzení kritéria závažnosti protiprávního jednání žalobce dospěl k závěru, že s ohledem na to, že žalobce pobýval na území ČR v souladu s jejími právními předpisy více než 11 let, je přiměřená doba správního vyhoštění v trvání čtyř měsíců.

Soud posoudil žalobní námitky a dospěl po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, k závěru, že tyto námitky nejsou důvodné.

Je nesporné, že se žalobce dopustil porušení ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ačkoli k tomu není oprávněn. V případě žalobce došlo k naplnění této skutkové podstaty, neboť žalobce na území ČR pobýval bez víza v době od 16.1.2016 do 18.1.2016. Žalobci rovněž bylo známo před datem 16.1.2016, že nemá oprávnění k pobytu, že mu byl vydán pouze výjezdní příkaz, v době jehož trvání byl povinen z území vycestovat. Žalobce tak neučinil a ve snaze opětovně si alespoň krátkodobě dobu svého pobytu prodloužit sám se dostavil na Policii ČR. Soud se domnívá, že ani tento krok jej nemůže zcela zbavit odpovědnosti za jeho jednání. Je nesporné, že k naplnění skutkové podstaty tohoto ustanovení došlo. Soud se shoduje se žalovaným v tom, že doba správního vyhoštění stanovená správním orgánem I. stupně byla s ohledem na žalobcovu dosavadní pobytovou historii nepřiměřená. Nelze správnímu orgánu vytknout, že by se při posouzení uložení správního vyhoštění nezabýval všemi kritérii pro posouzení přiměřenosti uloženého rozhodnutí. Bylo přihlédnuto k délce pobytu cizince na území ČR, k jeho sociálním a

kulturním vazbám, jeho rodinnému a soukromému životu v zemi původu, jeho imigrační historii i povaze a závažnosti porušení veřejného pořádku. Soud se domnívá, že vyhodnocení těchto skutečností se závěrem, že je přiměřené uložení správního vyhoštění v trvání 4 měsíců, je závěrem odpovídajícím zjištěným skutečnostem. Žalobce neuvedl v žalobě ani v průběhu správního řízení žádnou skutečnost, jíž by popřel podklady, z nichž správní orgán vycházel. Žalobcem uvedené námitky jsou pouze obecného charakteru, kdy žalobce, aniž by své tvrzení o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění doložil, namítal nepřiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Soud s přihlédnutím ke skutečnostem, které vyšly v průběhu zahájeného řízení o správním vyhoštění najevo, k závěru, že správní orgán náležitě vyhodnotil zjištěné skutečnosti a závěr z toho vyplývající je v souladu s těmito zjištěními. Soud poukazuje na to, že pokud by žalobce vycestoval z území ČR poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a snažil se opětovně řešit svou situaci ohledně pobytu na území ČR, byla by pro něj situace jednodušší. Vycestoval by nikoli na základě správního vyhoštění, ale dobrovolně. Žalobce se takto nezachoval a vzhledem k tomu nelze správnímu orgánu vytknout, že postupoval v jeho případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Napadené rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Správní orgán nepotřeboval ke zjištění stavu věci provádět další důkazy. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 30. června 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně